

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/14/2020
Identifikačné číslo spisu: 1099897808
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1099897808.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Soni Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beáty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej, v spore žalobcu 1/: AKUS, a.s., Miletičova 23, 821 09 Bratislava, IČO: 36 617 946 a žalobcu 2/: JUDr. Ján Polomský, advokát, Miletičova 21, 821 08 Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Agrokombinát Dolná Nitra, so sídlom vo Veľkom Cetíne, IČO: 00 198 862, obaja zastúpení: Consilior Iuris s.r.o., Radlinského 51, 811 07 Bratislava, IČO: 47 231 157, proti žalovanému: AGROPAN, s.r.o., Hlavná 269, 951 52 Slepčany, IČO: 34 134 034, zastúpený: JURISINVEST, advokátska kancelária, v.o.s., Pluhová 5, 831 03 Bratislava, IČO: 31 371 761, o neúčinnosť právnych úkonov, o odvolaní žalobcu 1/ a žalobcu 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 76Cb/143/1999-400, 68Cbi/22/2000 zo dňa 23. septembra 2020, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 76Cb/143/1999-400, 68Cbi/22/2000 zo dňa 23. septembra 2020 p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na plnú náhradu trov konania. V úvode odôvodnenia poukázal na to, že spojil na spoločné konanie veci vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 76Cb/143/1999 a sp. zn. 68Cbi/22/2000 s tým, že budú vedené pod sp. zn. 76Cb/143/1999.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že rozsudkom č. k. 76Cb/143/1999-326 zo dňa 08. 04.2016 žalobu zamietol v celom rozsahu a žalobcom v 1. a 2.rade uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 869,74 Eur. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením č. k. 5Obo/25-2016-381 zo dňa 15.06.2017 uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej

inštancie na ďalšie konanie s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože neobsahuje vyhodnotenie vykonaných dôkazov, ako aj uvedenie, prečo súd nevykonal niektoré dôkazy, ktoré strany sporu navrhovali. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že v rozhodnutí sa odvolával na ust. § 15 ods. 4 písm. c) zákona č. 328/1991 Zb. v platnom znení (ďalej len „ZKV“) avšak skutkové zistenia, či išlo alebo nešlo o kapitálové alebo personálne prepojenie (Ing. R. a Ing. I.) v čase, kedy sa uskutočnil odporovaný právny úkon a z toho vyplývajúci právny záver, z obsahu rozhodnutia vôbec nevyplýval.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že vykonal vo veci potrebné dokazovanie, ktorým zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-3K 290/96 zo dňa 22.08.1997 bol vyhlásený konkurz na majetok Poľnohospodárske družstvo Agrokombinát Dolná Nitra. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Obo/14/2015 súd na danú problematiku aplikoval ZKV účinný od 1.2.1998 („§ 70a ods. 3 ZKV, pretože toto ustanovuje, že na konanie začaté pred 01. 02. 1998 sa použije ustanovenie § 15 účinné po 01.02.1998, s tým, že právne účinky úkonov, ktoré nastali skôr, mali zostať zachované“ - pozn. odvolacieho súdu, uznesenie sp. zn. 5Obo/14/2015, ods. 29). Z hľadiska právneho posúdenia veci súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval § 15 ods. 1, 2 a 4 ako aj § 16 ods. 4 ZKV v platnom znení. Zdôraznil, že sporové strany na pojednávaní nežiadali, aby boli dôkazy vykonané ich čítaním, potvrdili, že obsah spisu je im známy. Žalobcovia však navrhli pripojiť a súd dal pripojiť konkurzný spis sp. zn. Z-2-3K 290/1996, oboznámil sa so sporom 76Cb/145/1999 a vypočul predchádzajúceho SKP JUDr. G. k otázke nesprávne vedeného účtovníctva a k existencii ešte väčšieho predĺženia úpadcu. Žalovaný navrhol, aby sa súd oboznámil s právoplatnými spismi vedenými na súde prvej inštancie sp. zn. 68Cbi/68/2000 a 66Cbi/63/2000, za účelom preukázania, že žalovaný splnil svoj záväzok vyplývajúci z uznesenia PD z 21. augusta 1995 a osobám poskytol plnenie, ktoré prijali.

4. Súd prvej inštancie vyhovel návrhom sporových strán a dal si pripojiť spisy sp. zn. 76Cb/145/1999, 68Cbi/68/2000 a 66Cbi/63/2000, ako aj konkurzný spis sp. zn. Z-2-3K 290/1996 a oboznámil sa s ich obsahom s tým, že sporové strany potvrdili, že ich obsah je im známy. Súd pre úplnosť v súvislosti s vykonaným dokazovaním uviedol, že vypočutie JUDr. D. G. nepripustil, nakoľko na posúdenie predĺženia úpadcu mal dostatok písomných dôkazov. K otázke personálneho prepojenia súd nepripustil ani vypočutie O.. C. a p. O.. P., nakoľko túto otázku mal vyriešenú, z ktorého dôvodu by ich výpoveď bola bezpredmetná. Z obsahu spisu sp. zn. 66Cbi/63/2000 súd zistil, že žalovaný uhradil do pokladne PD pri podpise zmlúv súdne poplatky, daň z prevodu nehnuteľností pre všetky zmluvy a majetkové a vyrovnacie podiely v prospech oprávnených osôb (č. l. 24,118-246,247-261 uvedeného spisu).

5. V súvislosti so spojením vecí sp. zn. 76Cb/143/1999 a sp. zn. 68Cbi/22/2000 na spoločné konanie súd prvej inštancie uviedol, že predmetom konania sp. zn. 76Cb/143/1999 je nárok žalobcu 1/, ktorý navrhol určiť, že I. právne úkony - kúpne zmluvy zo dňa 06.05.1996 označené ako V-1368/96, V-1369/96, V-1370/96, V-1371/96, V-1372/96 ako aj Dohoda o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnacieho podielu členov družstva zo dňa 02.12.1995 a jej dodatok č.1 z 01.03.1996, ktorými bol žalobca ukrátený o čiastku 414.867,16 eur (12.498,288.-Sk), sú voči konkurzným veriteľom právne neúčinné a že II. všetko o čo sa majetok dlžníka týmito odporovateľnými úkonmi ukrátil sa musí vrátiť do podstaty a ak to nie je možné, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. V konaní 68Cbi/22/2000 sa žalobca 2/ domáhal voči žalovanému vydania rozsudku, ktorým by bol žalovaný v prospech konkurznej podstaty povinný vrátiť všetko, o čo sa odporovanými právnymi úkonmi (kúpnymi zmluvami zo dňa 06.05.1996 označenými ako V-1368/96, V-1369/96, V-1370/96, V-1371/96, V-1372/96 ako aj Dohodou o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnacieho podielu členov družstva zo dňa 02.12.1995, vydaním hnutelného majetku v sume 136.334,06 eur (4.107.200,- Sk) kúpnopredajnou zmluvou č. 29/EP/94 zo dňa 01.07.1994, ktorou došlo k prevodu majetku družstva na predchodcu žalovaného SHR O.. R. C. a podľa dodatku č. 1 z 01.03.1996 na žalovaného) ukrátil majetok dlžníka, a to o sumu 740.419,87 Eur (22.305.889,-Sk). Alternatívne navrhol zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu sumu 740.236,50 eur (22.300.365,- Sk) s 18 % úrokom z omeškania.

6. V súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu 2/ o určenie neúčinnosti kúpnopredajnej zmluvy č.

29/EP/94 zo dňa 01.07.1994 súd prvej inštancie dospel k záveru, že tento nárok je premlčaný z dôvodu, že nebola splnená hmotnoprávna podmienka, t. j. lehota na uskutočnenie odporovaného právneho úkonu v zmysle § 15 ods. 4 ZKV. K námietke žalovaného ohľadom aktívnej legitímácie žalobcu 1/ súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.5Obo/14/2015 zo dňa 30.03.2017, v ktorom súd konštatoval, že postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu 1/bolo vykonané spôsobom vyžadovaným ust. § 7 ods.4 ZKV platnom v čase uzavretia jednotlivých zmlúv o postúpení pohľadávky.

7. K námietke žalovaného, že v spore nie je pasívne legitimovaný, pretože v čase uskutočnenia právneho úkonu dlžníka neexistoval a vznikol až 29.01.1996, súd prvej inštancie poukázal na Dohodu o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnacieho podielu členov družstva zo dňa 02.12.1995, na základe ktorej bol Ing. C. SHR vydaný nehnuteľný, hnutel'ny majetok družstva a pohľadávky v celovej výške 292.863,44 eur (8.822.604,-Sk). Súd skonštatoval, že v zmysle §16 ods.2 ZKV účinného od 01.02.1998 právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech. Pasívne legitimovaným subjektom je osoba, ktorá má z odporovateľného právneho úkonu prospech, čo bude v zásade druhý účastník právneho vzťahu z úkonu, ktorý dlžník vykonal a celkom výnimočne tretia osoba. Majetkové riziko pri odporovateľnom právnom úkone nenesie dlžník, ale druhý účastník právneho vzťahu alebo tretia osoba. Tretia osoba môže byť pasívne legitimovaná za predpokladu, že jej boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právneho úkonu proti ich predchodcovi, to znamená odporovacie dôvody uvedené v §15 ods. 2 až 6. Nakoľko dodatkom č.1 k Dohode dňa 01.03.1996 prešli všetky práva a povinnosti na žalovaného, z odporovateľného právneho úkonu dlžníka mal prospech žalovaný, ktorý je preto v spore pasívne legitimovaný.

8. K otázke personálneho prepojenia medzi úpadcom a žalovaným súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia preukázali, že PD O.. P. a Ing. C. boli v čase uskutočnenia odporovacieho právneho úkonu Dohody o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnacieho podielu členov družstva zo dňa 02.12.1995 predsedom (Ing. P.) a podpredsedom (Ing. C.) a po vzniku spoločnosti AGROPAN, s.r.o. boli jej spolovníkmi aj konateľmi s majetkovou účasťou obaja po 25 %. Bolo teda preukázané personálne prepojenie medzi úpadcom a žalovaným v zmysle § 15 ods. 4 písm. c) ZKV, pričom uzatvorenie predmetnej Dohody zo dňa 2.12.1995 s Ing. C. bol len medzičlánok. Teda úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá.

9. Po oboznámení sa s obsahom spisu sp. zn. 76Cb/145/1999 ako aj s konkurzným spisom Z-2-3K/290/06 súd skonštatoval, že žalobcovia zoznamom prihlásených konkurzných veriteľov spolu s pohľadávkami splatnými ku dňu realizácie dlžníkových odporovateľných právnych úkonov preukázali, že v čase uskutočnenia právnych úkonov, ktoré odporujú, mali veritelia (ktorí si aj prihlásili pohľadávky do konkurzu) pohľadávky voči PD v sume 2.971.279,61 eur (89.512.769,70 Sk).

10. Súd prvej inštancie ďalej z predložených dôkazov zistil, že v Poľnohospodárskom družstve Agrokombinát Dolná Nitra vo Veľkom Cetíne (úpadca) bola realizovaná transformácia v zmysle platných právnych predpisov, teda zák. č. 42/1992 Z. z. o úprave majetkových vzťahov a vysporiadaní majetkových nárokov v družstvách. PD Agrokombinát Dolná Nitra sa transformovalo a osoby, ktoré mali voči úpadcovi pohľadávky, t. j. oprávnené osoby postúpili na základe zmlúv o postúpení pohľadávok svoje pohľadávky právnickým, resp. iným osobám. V rámci transformačného procesu, ktorý bol realizovaný v rokoch 1992 až 1993 získali oprávnené osoby majetkové podiely. Oprávneným osobám boli v rámci transformácie družstva vydané sumárne listy, teda súpis ich majetkových podielov, ktoré boli podkladom na vydanie osvedčenia a výšky majetkových podielov oprávnených osôb s presne uvedenou výškou ich majetkového podielu. Osoby, ktoré mali voči dlžníkovi (toho času úpadcovi) pohľadávky z titulu majetkového podielu zrušili v priebehu rokov 1994 až 1995 členstvo v družstve (podľa článku 20 bodu 5 a 6 Stanov družstva), aby získali finančné prostriedky. PD Agrokombinát Dolná Nitra zvolalo predstavenstvo na 21.08.1995 s bodom programu - schválenie výšky vydávaného majetku družstva. Zo zasadnutia predstavenstva bola vyhotovená zápisnica č. 5/1995 a následne bolo schválené Uznesenie zo zasadnutia predstavenstva z 21.08.1995, kde sa rozhodlo, že postupníkom, teda aj Ing. R. C. SHR vydá svoj majetok do výšky prevzatých dlhových voči oprávneným osobám, a že predaj bude

realizovaný v účtovných zostatkových hodnotách tak ako je vyššie uvedené. V danom prípade išlo o 133 oprávnených osôb, ktorých nároky na majetkové a vyrovnacie podiely voči dlžníkovi, predstavovali spolu sumu 292.863,44 Eur (8,822.804,- Sk). Majetok, ktorý sa zaviazal vydať dlžník Ing. C., SHR, boli jednak nehnuteľné veci v účtovnej hodnote spolu vo výške 61.329,74 Eur (1.847.620,- Sk), bližšie špecifikované v prílohe č. 1 k Dohode, ďalej hnuťelné veci v účtovnej hodnote spolu 136.334,06 Eur (4.107.200,- Sk), bližšie špecifikované v prílohách č. 2, 2-2, 2-3 k Dohode a pohľadávky dlžníka voči Ing. C., SHR spolu v sume 95.192,98 Eur (2.867.785,- Sk), bližšie špecifikované v prílohe č. 3 k Dohode. K realizácii uznesenia zo dňa 21.08.1995 došlo uzatvorením dohôd z 02.12.1995 (dohody o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb). Oprávnené osoby po zrušení členstva v družstve, postúpili svoje pohľadávky z titulu majetkových podielov na Ing. R. C., ktorý Dodatkom č.1 k „Dohode o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnacieho podielu členov družstva“ zo dňa 01.03.1996 všetky práva a povinnosti vyplývajúce z tejto dohody postúpil na žalovaného. Zmluvy o postúpení pohľadávok zo strany podielnikov na žalovaného sa nachádzajú v súdnom spise Krajského súdu sp. zn. 66Cbi/68/2000. V každom jednotlivom prípade boli vypracované písomné zmluvy o odplatnom postúpení pohľadávok v súlade s ustanoveniami §§ 524-530 Občiansky zákonník. Na základe takto uzavretých zmlúv a Dodatku č.1 k „Dohode“ namiesto doterajšieho veriteľa (postupiteľa) nastúpil do trvajúceho záväzku nový veriteľ, teda žalovaný, ktorý prevzal pohľadávky jednotlivých postupiteľov voči dlžníkovi PD Agrokombinát Dolná Nitra na vydanie majetkového podielu pri zrušení ich členstva v PD v ich plnej výške a zároveň sa zaviazal zaplatiť jednotlivým postupiteľom postúpené pohľadávky v plnej výške. Za nesporné súd prvej inštancie považoval, že v uvedených kúpnych zmluvách bol stanovený spôsob vysporiadania dohodnutej kúpnej ceny za predaj a kúpu nehnuteľností tak, že prvú v zmluve určenú časť ceny mal zaplatiť kupujúci v hotovosti do pokladne družstva, ktorá bola určená na úhradu správnych poplatkov súvisiacich s podaním návrhov kúpnych zmlúv na vklad do Katastra nehnuteľností. Druhú v zmluve presne určenú časť ceny mal kupujúci zaplatiť titulom dane z prevodu nehnuteľností a tretiu zostávajúcu sumu z dohodnutej kúpnej ceny mal zaplatiť kupujúci osobám, ktoré získali majetkové podiely v rámci transformácie družstva v zmysle zák. č. 42/1992 Z. z. Doklady o úhrade vyššie uvedených súm sa pritom nachádzajú v súdnom spise Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 66Cbi/63/2000, s ktorým sa súd oboznámil. Na základe uvedeného mal teda za preukázané, že žalovaný za vydaný majetok vo výške 292.863,44 Eur (8.822.604,-Sk) prevzal záväzky PD Agrokombinát Dolná Nitra voči podielnikom z titulu nevysporiadaných nárokov na majetkové a vyrovnacie podiely a celú hodnotu uhradil.

11. Z už uvedeného mal teda súd prvej inštancie preukázanú existenciu pohľadávok veriteľov v čase uskutočnenia odporovacích právnych úkonov v sume 2.971.279,62 Eur ako aj existenciu personálneho prepojenia medzi úpadcom a žalovaným (teda, že úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá). Zdôraznil, že ďalším predpokladom úspešného odporovania právnych úkonov je povinnosť žalobcov preukázať aj a) výšku pohľadávok, o ktoré boli veritelia ukrátení a b) aký majetok zostal, v čase uskutočnenia odporovateľných právnych úkonov dlžníkovi na uspokojenie vymáhateľných pohľadávok veriteľov. Teda, že právnymi úkonmi dlžníka boli ukrátené vymáhateľné pohľadávky veriteľov, ktorí si ich prihlásili do konkurzu, pričom musí ísť o ukrátenie takých pohľadávok, ktoré mali veritelia voči dlžníkovi už v dobe vykonania odporovaného právneho úkonu dlžníkom. Úspešnosť odporovateľnosti pritom závisí od toho, či sa majetok dlžníka jeho právnymi úkonmi zmenšil, v akom rozsahu a aký majetok mu ostane na uspokojenie pohľadávky. Súd považoval za potrebné dodať, že aj keď právnymi úkonmi dlžníka dôjde k zmenšeniu majetku, nie je možné domáhať sa úspešne odporovateľnosti, ak majetok dlžníka, ktorý mu zostal, postačuje na uspokojenie pohľadávky, lebo týmto úkonom nedošlo ku kráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa.

12. K povinnosti žalobcov preukázať výšku pohľadávok, o ktoré boli veritelia ukrátení, súd prvej inštancie uviedol, že podaním zo dňa 07.10.2015 žalobcovia špecifikovali svoj nárok tak, že žiadali vrátiť nehnuteľný, hnuťelný majetok a pohľadávky do konkurznej podstaty a ak to nie je možné v prípade nehnuteľného majetku žiadali vrátiť čiastku, o ktorú boli veritelia ukrátení. Súd zistil a vyplynulo to aj z predchádzajúceho totožného sporu 76Cb/145/1999, že pri nehnuteľnom majetku žiadajú rozdiel medzi zostatkovou účtovnou hodnotou nehnuteľností a znaleckými posudkami. Pri hnuťelnom majetku a pohľadávkach išlo o zostatkovú hodnotu. K tvdeniu žalobcov (čo vyplynulo aj z predchádzajúceho

totožného sporu 76Cb/145/1999), že v prípade nehnuteľného majetku kúpna cena vo všetkých prípadoch bola nižšia, ako bola cena stanovená znalcom a tým sa PD nevyhodne zbavilo majetku družstva v prospech subjektov, v ktorých mali majetkovú účasť a tiež k tvrdeniu, že pokiaľ dlžník odpredal majetok za nižšiu cenu aká bola cena majetku ocenená znaleckým posudkom, je zrejmé, že sa jeho majetok o rozdiel sumy ocenej a odpredajom získanej, zmenšil“ (uznesenie NS SR 3Obo/71/2011), súd konštatoval, že aj keby predmetné nehnuteľnosti boli predané za nižšiu cenu ako boli ocenené, to ešte neznamená, že hodnota prijatá za tieto nehnuteľnosti bola nižšia ako bola ich priemerná hodnota v čase vykonania sporných právnych úkonov. Súd považoval za nesporné, že znalecké posudky na nehnuteľný majetok museli byť vypracované z dôvodu zavkladovania týchto nehnuteľností do katastra nehnuteľností, z dôvodu podania daňového priznania z dane z prechodu a prevodu nehnuteľností. Keďže tieto znalecké posudky slúžili výlučne na uvedený účel, nebola rozhodujúca cena stanovená znaleckými posudkami. V nadväznosti na transformačný projekt PD, majetok, ktorý sa vydáva oprávneným osobám podľa §13 ods.2,3 zák. č. 42/1992 Zb. sa vydáva v naturálnej forme, pri oceňovaní majetku v takejto forme sa v zásade vydáva a zúčtováva v takej forme, v akej bol ocenený v transformačnom projekte PD t.j. v zostatkovej účtovnej hodnote. Platným cenovým predpisom na stanovenie úradnej ceny nehnuteľností bola v tom čase Vyhláška Ministerstva financií SR č. 465/1991 Zb. o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov v znení neskorších predpisov. Podľa tejto vyhlášky znalci zisťovali cenu nehnuteľností, ktorá bola potom najnižším základom dane z prevodu, prechodu a darovania nehnuteľností a kataster z nej percentuálne stanovoval správny poplatok za návrh na začatie konania o povolení vkladu práva k nehnuteľnosti. Cena zistená podľa tejto vyhlášky však neodrážala skutočnú hodnotu nehnuteľností. Od 01.01.2004 bola pôvodná vyhláška č. 465/1991 Zb. zrušená a platným cenovým predpisom sa stala vyhláška č. 82/2002 Z.z..

13. V súvislosti s uvedeným (ods. 12) súd prvej inštancie vychádzal aj z Metodiky, ktorú predložil žalovaný v súdnom spise 76Cb/145/1999, podľa ktorej „majetok, ktorý sa má vydať oprávneným osobám podľa §13 ods.2,3 a členom družstva ako vyrovnací podiel aj v naturálnej hodnote, v akej bol ocenený v transformačnom projekte družstva. Rozdiel vyplývajúci z odlišného ocenenia vydávaného majetku ovplyvňuje hospodársky výsledok družstva alebo inej obchodnej spoločnosti, ktorá prevzala záväzky voči oprávnených osobám z titulu ich majetkových podielov. Navyše nie je prípustné meniť spôsob ocenenia majetku v účtovníctve v priebehu roka“. Z uvedeného mal súd jednoznačne preukázané, že žalovaný nebol povinný nehnuteľný majetok odpredať minimálne za znaleckú cenu. Zároveň súd poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 1T 28/2002 zo dňa 03.09.2004 (spis sp.zn. 76Cb/145/1999), v ktorom súd poukázal na §33b ods.3 zák.č.264/1995 Zb., v zmysle ktorého ak sa vydáva majetkový podiel oprávnenej osobe prevodom viacerých vecí do jej vlastníctva, vychádza družstvo zo štruktúry svojho hmotného majetku. Ak ide o prevádzané veci, ktoré tvorili súčasť majetku družstva pri transformácii, cena týchto vecí je totožná s cenou s akou sa tieto prevádzané veci zahrnuli do čistého imania družstva pri transformácii, ak sa nedohodne inak. To znamená, že ak bol majetok resp. jeho hodnota zahrnutá do čistého imania družstva v zostatkovej účtovnej hodnote, nebolo možné meniť túto zostatkovú účtovnú hodnotu v čase realizácie právneho úkonu. Predaj nehnuteľností za zostatkovú účtovnú hodnotu nebol preto v rozpore so zákonom. V zostatkovej účtovnej hodnote bol odpredaný aj hnutelný majetok. Pohľadávky boli taktiež v súlade s ich účtovnou hodnotou.

14. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že nakoľko nehnuteľnosti nemuseli byť predávané za znaleckú cenu, bolo úlohou žalobcov preukázať, že kúpne ceny predmetných nehnuteľností nezodpovedali ich trhovej hodnote. Žalobcovia však nepreukázali za akú kúpnu cenu sa predávali nehnuteľnosti v katastrálnom území a že o kúpu v rozhodnom období mali záujem aj iní záujemcovia ako kupujúci a ponúkli vyššiu kúpnu cenu, ako aj to, že nehnuteľnosti bolo možné predať za cenu podľa znaleckého posudku. Súd podotkol, že v súčasnej dobe by už znaleckým posudkom nebolo možné zistiť, akú trhovú hodnotu mali nehnuteľnosti v čase uskutočnenia odporovacieho právneho úkonu, nakoľko nehnuteľnosti už nie sú v takom stave, v akom boli odpredané. Cieľom PD bolo, aby osoby, ktoré mali voči PD pohľadávky z titulu majetkového podielu a ktoré zrušili v rokoch 1994 a 1995 členstvo v družstve, získali v čo najkratšom čase finančné prostriedky, čo sa aj podarilo. Žalobcovia teda nepreukázali výšku pohľadávok, o ktorú boli veritelia odporovavicími právnymi úkonmi ukrátení.

Hnuteľný majetok bol odpredaný v zostatkovej účtovnej hodnote, čo je v súlade so zák. č. zák. č. 563/1991 Zb. ako aj 42/1992 Zb.. Pohľadávky boli vyčíslené v zostatkovej hodnote.

15. K povinnosti žalobcov preukázať, aký majetok zostal v čase uskutočnenia odporovateľných právnych úkonov dlžníkovi na uspokojenie vymáhateľných pohľadávok veriteľov, súd poukázal na vyjadrenie žalobcov zo dňa 07.10.2015, v ktorom uviedli, že ku dňu 31.12.1995 boli aktíva úpadcu vo výške 7.459.829,15 Eur (224.734.813,-Sk) a výška záväzkov bola 3.593.718,18 Eur (108.264.354,-Sk). K hnuteľnému majetku v hodnote 3.366.772,95 Eur (101.427.402,-Sk) bolo zriadené záložné právo v prospech VÚB, a.s. Ku dňu uzatvorenia odporovaných právnych úkonov malo PD majetok, z ktorého mohli uspokojiť veriteľov, v hodnote 4.048.813,28 Eur (121.974.549,-Sk), pričom táto suma sa podľa žalobcov odporovanými úkonmi znížila o 3.095.445,56 Eur (93.253.393,-Sk). Všeobecná hodnota prevádzaných nehnuteľností zistená znalcom je 183.340,10 Eur (5.523.304,-Sk) a dojednaná kúpna cena je len 61.326,42 Eur (1.847.520,-Sk), teda nehnuteľnosti boli podľa žalobcov predané za cenu nižšiu o 122.013,67 Eur (3.675.784,-Sk) než bola ich skutočná hodnota. K uvedenému súd uviedol, že ak PD zostal majetok na uspokojenie veriteľov (v čase odporovaných právnych úkonov) vo výške 4.048.813,28 Eur (121.974.549,-Sk) a ak sa majetok znížil o hodnotu odporovateľných právnych úkonov o sumu 343.582,53 eur (10.350.768,-Sk - žalobca v 1.rade) a o sumu 740.419,87 Eur (22.305.889,-Sk - žalobca v 2.rade), pričom je rozhodujúca suma 740.419,87 Eur, na uspokojenie veriteľov zostala suma 3.308.393,41 Eur (99.668.660,-Sk), ktorá postačovala na uspokojenie pohľadávok veriteľov. Žalobcovia teda nepreukázali, že majetok dlžníka po účinnosti odporovaných právnych úkonov už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov, v dôsledku čoho sa dostal dlžník do úpadku.

16. Na záver súd prvej inštancie dodal, že nakoľko žalobcovia nepreukázali základ žaloby, teda v akom rozsahu sa majetok dlžníka zmenšil a v akom rozsahu došlo k ukráteniu vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov, ich žalobu v celom rozsahu zamietol. Nakoľko teda žalobcovia právnym úkonom neodporovali úspešne, súd sa nezaoberal otázkou vydania prospechu z neúčinných úkonov voči konkurzným veriteľom podľa § 16 ods.4 ZKV a nezaoberal sa ani tým, aby žalovaný v zmysle §15 ods.4 posledná veta preukazoval, že nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť konkurzného veriteľa.

17. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal proti žalobcom spoločne a nerozdielne právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

18. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli žalobcovia odvolaním z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ C. s. p. a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby ho zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a prizná žalobcom náhradu trov konania.

19. V odvolaní žalobcovia namietali záver súdu, že nepreukázali výšku pohľadávok, o ktorú boli veritelia odporovacími právnymi úkonmi ukrátení, ako ani to, že majetok dlžníka po účinnosti odporovaných právnych úkonov už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov, v dôsledku čoho sa dostal dlžník do úpadku. Tieto závery súdu podľa žalobcov nekorešponujú s ust. § 15 ZKV, ktoré pre vyslovenie neúčinnosti právnych úkonov kladie podmienku, aby odporované právne úkony ukracovali uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, z čoho nemožno vyvodit' povinnosť žalobcu preukázať konkrétnu výšku sumy, o ktorú boli veritelia ukrátení, pričom v praxi takéto určenie ani nie je možné, pretože konkurzný veriteľ sa o výške sumy, ktorú v rámci uspokojovania dostane, dozvie až z obsahu rozvrhového uznesenia. Na samotný výsledok speňaženia nemá pritom účtovná hodnota speňažovaného majetku žiaden vplyv. Žalobcovia uviedli, že nedokážu žiadnym spôsobom predpokladať, koľko by správca konkurznej podstaty hypoteticky mohol získať predajom vecí, ktoré by spadali do masy konkurznej podstaty nebyť odporovaných právnych úkonov.

20. Žalobcovia ďalej považovali za nesprávne konštatovanie súdu, že dlžníkove aktíva ku dňu

31.12.1995 boli vo výške 7.459.929,15 Eur, výška jeho záväzkov bola 3.593.718,18 Eur, pričom k hnutelnému majetku v hodnote 3.366.772,95 Eur bolo zriadené záložné právo v prospech VÚB a.s., z čoho vyplýva, že úpadca mal ku dňu uzavretia odporovaných právnych úkonov majetok vo výške 499.339,- Eur, z ktorého mohol uspokojovať ostatných veriteľov, okrem veriteľa zabezpečeného záložným právom. K uvedenému argumentovali, že ku dňu 31.12.1995 mal úpadca aktíva vo výške 7.459.829,- Eur a záväzky vo výške 3.593.718,- Eur (pričom ku dňu vyhlásenia konkurzu mal úpadca záväzky vo výške 4.734.913,- Eur). Rozdiel medzi aktívami a pasívami teda predstavoval ku dňu 31.12.1995 sumu +3.866.111,- Eur. Ďalej žalobcovia uviedli, že úpadca zriadil záložné právo v prospech VÚB, a.s. na nehnuteľný majetok v účtovnej hodnote 3.366.772,- Eur a na nehnuteľný majetok v účtovnej hodnote 44.242,- Eur, spolu v účtovnej hodnote 3.411.196,- Eur. Z uvedeného podľa žalobcov vyplýva, že ku dňu 31.12.1995 ostával úpadcovi majetok, z ktorého sa mohli uspokojovať nezabezpečení veritelia, v účtovnej hodnote 4.048.633,- Eur, čo by aj podľa názoru žalobcov postačovalo na plné uspokojenie ich pohľadávok s tým, že skutočná všeobecná hodnota sa od účtovnej líši.

21. K uvedenému však žalobcovia dodali, že úpadca kúpnymi zmluvami zo dňa 01.02.1996, a to V-355/96, V-356/96, V-360/96 až V-368/96, V-370/96, V-373/96 a V-374/96 a dohodou o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnávacieho podielu členov družstva zo dňa 02.12.1995 previedol na spoločnosť Agile s.r.o., IČO: 34 102 868 majetok v účtovnej hodnote 953.367,- Eur, čím sa účtovná hodnota majetku úpadcu ku dňu uzavretia odporovaných právnych úkonov znížila na 3.095.266,- Eur, ktoré skutočnosti sú zrejmé z konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 76Cb/145/1999, avšak súd dôkaz oboznámením tohto spisu nevykonal. Z uvedeného je podľa žalobcov zrejmé, že v čase uzatvárania odporovaných právnych úkonov majetok úpadcu nepostačoval na úplné uspokojenie pohľadávok jeho veriteľov a došlo k ich ukráteniu tak, ako to má na mysli § 15 ods. 1 ZKV.

22. Napokon žalobcovia namietali, že žalovaný nepreukázal, že nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť konkurzného veriteľa, teda neuniesol dôkazné bremeno.

23. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu v prvom rade stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o dôkaznej povinnosti žalobcov ohľadom preukázania výšky pohľadávok, o ktoré boli veritelia ukrátení, k čomu dodal, že v sporoch tohto charakteru znáša dôkazné bremeno žalobca, ktorý je povinný preukázať základ žaloby, a teda, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhanej pohľadávky konkurzného veriteľa, pričom je nevyhnutné určiť a preukázať rozsah (konkrétnu výšku) takéhoto ukrátenia a zohľadniť aj existujúci majetok dlžníka, ktorý nebol doteraz speňažený a predstavuje tak potenciál pre možnosť uspokojenia pohľadávok veriteľov. V predmetnom konaní však žalobcovia dôkazné bremeno neuniesli a nepreukázali, že práve v dôsledku nimi označených právnych úkonov sa dlžník dostal do omeškania, ani obohatenie žalovaného a poškodenie práv veriteľov. Žalovaný dodal, že bez vyčíslenia súvisiacich nárokov nie je možné preukázať ani ukrátenie.

24. K námietkam žalobcov týkajúcich sa aktív a pasív úpadcu argumentoval, že k stavu aktív a pasív úpadcu žalobcovia len uviedli vlastné údaje bez toho, aby konkretizovali súvisiace dôkazy.

25. K sporu vedenému proti žalovanému Agile s.r.o. pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 76Cb/145/1999 žalovaný uviedol, že námietka žalobcov, že súd nevykonal dôkaz oboznámením tohto spisu je nedôvodná a poukázal na zápisnicu z pojednávania zo dňa 23.09.2020 ako aj na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorých vyplýva, že súd tento dôkaz riadne vykonal. Žalovaný navyše dodal a zdôraznil, že predloženie súvisiacich dôkazov zaťažuje veriteľa, t. j. žalobcov, a preto ich absencia musela byť vyhodnotená v ich neprospech tak v tomto spore, ako aj v spore sp. zn. 76Cb/145/1999.

26. K splneniu dôkaznej povinnosti na svojej strane žalovaný uviedol, že za danej procesnej situácie, kedy žalobcovia nesplnili svoje primárne dôkazné povinnosti, neboli reálne vytvorené podmienky pre následné úkony, ktoré by sa týkali dôkaznej povinnosti žalovaného.

27. Za neopodstatnené žalovaný považoval tiež námietky žalobcov, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, ktorý názor žalobcovia neodôvodnili.

28. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalobcom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania v celom rozsahu.

29. Žalobcovia sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadrili.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) (§ 470 ods. 1, 4 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), vo veci samej oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C. s. p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

31. Podľa § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

32. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

33. Odvolací súd po prejednaní veci v prvom rade konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu, a to najmä listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu, z ktorých súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne ustálil skutkový stav v prejednávanej veci a ten následne aj správne právne posúdil. Odvolací súd preto konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a stotožňuje sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne odkazuje. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. 350/09 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 170/2005, v zmysle ktorých pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 C. s. p. na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie.

34. Na doplnenie správnosti napadnutého rozsudku s poukazom na odvolacie námietky žalobcov však odvolací súd uvádza nasledovné.

35. Žalobcovia odôvodnili svoje odvolanie tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.). Z obsahu odvolania je zrejmé, že žalobcovia namietajú v prvom rade záver súdu, že nepreukázali základ žaloby z hľadiska nepreukázania výšky pohľadávok, o ktoré boli veritelia ukraťaní, ani nepreukázania dostatočného majetku dlžníka, ktorý mu zostal po účinnosti odporovaných právnych úkonov na úplné uspokojenie veriteľov, následne záver súdu týkajúci sa stavu aktív a pasív dlžníka a jeho zostatkového majetku ku dňu 31.12.1995 a napokon vytkli súdu prvej inštancie nevykonanie dôkazu oboznámením s obsahom spisu sp. zn. 76Cb/145/1999 a neunesenie dôkazného bremena žalovaného, že nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrať

konkurzného veriteľa.

36. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ odvolací súd v prvom rade uvádza, že pod porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04). Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nezistil žiadnu vadu v jeho procesnom postupe, ktorá by mala za následok porušenie práva žalobcov na spravodlivý proces. Stranám sporu bolo v priebehu konania umožnené predkladať návrhy, vyjadrenia, návrhy na vykonanie či doplnenie dokazovania, s ktorými sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, kde viedol, z akých dôkazov vychádzal, aké dôkazy navrhli strany sporu a odôvodnil, prečo nevykonal niektoré z navrhnutých dôkazov. Postup súdu prvej inštancie odvolací súd preto vyhodnotil ako procesne čistý, rešpektujúci príslušné procesné ustanovenia, ako aj právo strán sporu na spravodlivý súdny proces.

37. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie viazaný právnym názorom a záverom vysloveným v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu SR č. k. 50Bo/25/2016-381 zo dňa 15.06.2017 vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, kedy okrem dôkazov založených v súdnom spise, si v súlade s návrhmi sporových strán dal pripojiť spisy sp. zn. 76Cb/145/1999, 68Cbi/68/2000, 66Cbi/63/2000 ako aj konkurzný spis sp. zn. Z-2-3K 290/1996, s obsahom ktorých sa preukázateľne oboznámil, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, avšak nakoľko strany sporu potvrdili, že im je ich obsah známy, nebolo potrebné oboznamovať obsah predmetných súdnych spisov ich čítaním. Vykonanie predmetných dôkazov konajúci súd zároveň náležite vyhodnotil. Pokiaľ ide o ostatné návrhy na vykonanie dokazovania (výsluch JUDr. D., Ing. C. či Ing. P., súd prvej inštancie neprípustenie, resp. nevykonanie týchto dôkazov stručne a jasne odôvodnil, keď ich vykonanie považoval za bezpredmetné, nakoľko k skutočnostiam, ktoré by z ich vykonania vyplynuli (posúdenie predĺženia úpadcu, otázka personálneho prepojenia) mal dostatok dôkazov a otázky z nich vyplývajúce mal vyriešené. V uvedenom postupe, resp. v postupe súdu prvej inštancie pri vykonávaní dokazovania odvolací súd nezhliadol nič, čo by odôvodňovalo existenciu žalobcami tvrdeného odvolacieho dôvodu.

38. Po preskúmaní dôvodnosti odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p. došiel odvolací súd k záveru, že ani jeho uplatnenie nebolo zo strany žalobcov dôvodné. Po preskúmaní obsahu spisu, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že v konaní síce boli preukázané podmienky odporovateľnosti predmetných právnych úkonov v rozsahu existencie pohľadávok veriteľov v čase uskutočnenia odporovaných právnych úkonov, existencie personálneho prepojenia medzi úpadcom a žalovaným a s tým súvisiaceho úmyslu ukrátiť veriteľa, ktorý sa za daných skutočností predpokladá. Žalobcovia však nepreukázali základ žaloby, a to ukrátenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Odvolacími námietkami veriteľov v súvislosti s uvedenou podmienkou odporovateľnosti právnych úkonov sa odvolací súd bude ešte zaoberať nižšie. Na tomto mieste však konštatuje, že ani tento odvolací dôvod nevyhodnotil ako naplnený.

39. Pokiaľ ide o námietku žalobcov, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolaciemu súdu nie je celkom zrejmé, čo odvolatelia uvedeným tvrdením sledovali, pretože túto odvoláciu námietku bližšie nešpecifikovali. Odvolací súd sa preto môže len domnievať, že v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci ide o námietku, či súd prvej inštancie postupoval v prejednávanej veci podľa pre ňu platného znenia zákona č. 328/1991 Zb.. Na prejednávajúcu vec súd prvej inštancie aplikoval ZKV v znení platnom od 01.02.1998 napriek tomu, že konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený 22.08.1997, v súvislosti s čím v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR prijaté v obdobnej veci, kde súd konštatoval, že v takomto prípade prichádza do úvahy aplikácia § 70a ods. 3 ZKV, ktoré ustanovuje, že na konanie začaté pred 01.02.1998 sa použije ustanovenie § 15 účinné po 01.02.1998 s tým, že právne účinky úkonov, ktoré nastali skôr, ostávajú zachované. Aplikácia ustanovenia § 15 a § 16 ZKV v znení účinnom do 31.01.1998 by tak bola v rozpore s princípom právnej istoty, pretože by bola v zjavnom rozpore so znením § 70a ods. 3 ZKV (uznesenie sp. zn. 5Obo/14/2015 zo dňa 30.03.2017). S poukazom na uvedené považuje odvolací súd námietku odvolateľov týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci za irelevantnú.

40. K námietke odvolateľov, že z § 15 ZKV nemožno vyvodiť ich povinnosť preukázať konkrétnu výšku pohľadávok, o ktorú boli veritelia odporovanými právnymi úkonmi ukrátení, ani ich povinnosť preukázať, že majetok dlžníka po uskutočnení týchto právnych úkonov nepostačoval na uspokojenie veriteľov, odvolací súd okrem toho, že v tomto smere sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, uvádza, že posúdenie, či dlžníkov majetok ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa vždy závisí od zistenia majetku dlžníka z hľadiska jeho spôsobilosti dosiahnuť z neho uspokojenie pohľadávok veriteľov, pričom ak je daný dostatok majetku umožňujúceho uspokojenie, nemožno hovoriť o ukrátení.

41. Zo zisteného skutkového stavu, predložených dôkazov a dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie vôbec nemožno dospieť k záveru, že existujúce pohľadávky veriteľov v čase realizácie odporovaných právnych úkonov nemohli byť uspokojené následkom dlžníkových právnych úkonov, teda že by tieto právne úkony ukrátili uspokojenie pohľadávky konkurzného veriteľa z dôvodu zmenšenia majetku úpadcu. Po preskúmaní pripojených spisov (najmä sp. zn. 76Cb/145/1999), z ktorých vychádzal aj súd prvej inštancie, je odvolaciemu súdu zrejmé, že kúpna cena v prípade nehnuteľného majetku bola nižšia ako cena určená znaleckým posudkom, čo však neznamená, že prijatá hodnota bola nižšia ako ich priemerná hodnota v čase uskutočnenia sporných právnych úkonov. Z Metodiky založenej v spise sp. zn. 76Cb/145/1999 vyplýva, že majetok, ktorý sa mal vydať oprávneným osobám a členom družstva ako vyrovnací podiel sa vydáva v naturálnej forme, pričom pri oceňovaní sa majetok vydáva a zúčtováva v takej forme, v akej bol ocenený v transformačnom projekte družstva, t. j. v zostatkovej účtovnej hodnote, pričom nie je prípustné meniť spôsob ocenenia majetku v účtovníctve v priebehu roka. Keďže teda nehnuteľnosti nemuseli byť predané za znaleckú cenu, bolo povinnosťou žalobcov preukázať, že kúpne ceny nezodpovedali trhovej hodnote, k čomu však nedošlo, t. j. nepreukázali čiastku (výšku pohľadávok), o ktorú boli veritelia ukrátení.

42. Rovnako žalobcovia nepreukázali ani to, aký majetok zostal dlžníkovi v čase uskutočnenia odporovaných právnych úkonov na uspokojenie vymáhateľných pohľadávok veriteľov, resp. nepreukázali, že po ich uskutočnení už nepostačoval na ich uspokojenie. Z obsahu konkurzného spisu je pritom zrejmé (je potrebné skúmať pohľadávky konkurzných veriteľov úpadcu, pričom ich výška je zrejmá práve z konkurzného spisu), že výška pohľadávok veriteľov v čase uskutočnenia sporných právnych úkonov bola v sume 2.971.279,62 Eur. Pokiaľ ide o stav aktív, pasív a zostatkového majetku úpadcu, tu odvolací súd odkazuje na skutočnosti vyplývajúce z odôvodnenia súdu prvej inštancie, ktoré nepovažuje za potrebné na tomto mieste opakovať (ods. 15 tohto rozsudku), z ktorých je však zrejmé, že úpadcovi ku dňu 31.12.1995 zostal majetok postačujúci na uspokojenie pohľadávok žalobcov. Žalobcovia sa s týmto záverom pritom plne stotožnili vo svojom odvolaní. Odvolali sa na len na skutočnosť, že súd nevykonal dokazovanie oboznámením spisu sp. zn. 76Cb/145/1999, z ktorého má vyplývať, že účtovná hodnota majetku úpadcu sa ku dňu uskutočnenia sporných právnych úkonov

znižila až na sumu 3.095.266,- Eur (z titulu právnych úkonov ku ktorým došlo dňa 1.2.1996 V-355/96, V-356/96, V-360/96, V-368/96, V-370/96, V-373/96 a V 374/96 medzi úpadcom a spoločnosťou Agile, s.r.o.), ktorá by už na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov nepostačovala. Na tomto mieste aj s odkazom na ods. 38 odôvodnenia tohto rozsudku odvolací súd uvádza, že strany na pojednávaní potvrdili, že aj obsah spisu sp. zn. 76Cb/145/1999 im je známy a netrvali na oboznámení jeho čítaním. Z obsahu rozsudku súdu prvej inštancie však vyplýva, že uvedený spis bol pre súd prvej inštancie relevantným dôkazom, z ktorého pri zisťovaní rozhodujúcich skutočností vychádzal (napr. ods. 15, 17, 31, 35 a nasl. odôvodnenia napadnutého rozsudku) a odvolací súd po preskúmaní veci nezistil nič, čo by spochybňovalo správnosť jeho záverov.

43. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil stotožňujúc sa s jeho odôvodnením.

44. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, a preto súd o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

45. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).